Zbiór Orzeczeń

POSTANOWIENIE PREZESA SĄDU

z dnia 1 września 2015 r.*

Postępowanie w przedmiocie środka tymczasowego — Dostęp do dokumentów instytucji — Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 — Dokumenty przekazane przez władze francuskie Komisji w ramach procedury przewidzianej w dyrektywie 98/34/WE — Sprzeciw Francji wobec ujawnienia dokumentów — Decyzja o udzieleniu osobie trzeciej dostępu do dokumentów — Wniosek o zawieszenie wykonania — Pilny charakter — Fumus boni iuris — Wyważenie interesów

W sprawie T-344/15 R

Republika Francuska, reprezentowana przez F. Alabrune'a, G. de Bergues'a, D. Colasa oraz F. Fize'a, działających w charakterze pełnomocników,

strona skarżąca,

przeciwko

Komisji Europejskiej, reprezentowanej przez J. Baquera Cruza oraz F. Clotuche-Duvieusart, działających w charakterze pełnomocników,

strona pozwana,

mającej za przedmiot wniosek o zawieszenie wykonania decyzji GESTDEM 2014/6064 z dnia 21 kwietnia 2015 r. dotyczącej potwierdzającego wniosku o dostęp do dokumentów na mocy rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. L 145, s. 43), w której Komisja przyznała dostęp do dwóch dokumentów sporządzonych przez władze francuskie przekazanych jej w ramach procedury przewidzianej dyrektywą 98/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 czerwca 1998 r. ustanawiającą procedurę udzielania informacji w dziedzinie norm i przepisów technicznych oraz zasad dotyczących usług społeczeństwa informacyjnego (Dz.U. L 204, s. 37),

PREZES SĄDU

wydaje następujące

* Język postępowania: francuski.

Postanowienie

Okoliczności powstania sporu, postępowanie i żądania stron

1 Dyrektywa 98/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 czerwca 1998 r. ustanawiająca procedurę udzielania informacji w dziedzinie norm i przepisów technicznych oraz zasad dotyczących usług społeczeństwa informacyjnego (Dz.U. L 204, s. 37 – wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 13, t. 20, s. 337), ze zmianami, reguluje procedurę wymiany między państwami członkowskimi a Komisją Europejską informacji dotyczących krajowych inicjatyw w zakresie norm lub uregulowań technicznych, z jednej strony, oraz usług społeczeństwa informacyjnego, z drugiej strony.

2 Informowanie Komisji o wszelkich projektach przepisów technicznych, którym mają podlegać towary i usługi objęte zakresem zastosowania dyrektywy 98/34, jest co do zasady obligatoryjne (art. 8 ust. 1 dyrektywy 98/34). W praktyce Komisja ma za zadanie przekazać taki projekt każdemu z państw członkowskich oraz umieścić go w publicznej bazie danych. Każdy zgłoszony projekt może zostać zbadany przez państwa członkowskie, Komisję i podmioty gospodarcze w celu wykrycia elementów potencjalnie protekcjonistycznych i podjęcia działań zmierzających do ich usunięcia. Aby przeprowadzenie takiego badania było możliwe, od chwili poinformowania o projekcie przepisów technicznych do chwili jego przyjęcia powinien co do zasady upłynąć termin co najmniej trzech miesięcy. W takim okresie zawieszenia Komisja i państwa członkowskie, które są zdania, że dany projekt stwarza nieuzasadnione bariery dla swobodnego przepływu towarów, swobodnego świadczenia usług czy swobody przedsiębiorczości usługodawców, mogą przedłożyć zgłaszającemu państwu członkowskiemu uwagi bądź szczegółową opinię. Przedstawienie szczegółowej opinii skutkuje odroczeniem rzeczonego okresu zawieszenia o kilka miesięcy, w zależności od tego, co jest przedmiotem przepisów technicznych (zob. art. 9 ust. 1 i 2 dyrektywy 98/34). Państwo członkowskie, którego to dotyczy, przedkłada Komisji sprawozdanie z działań, które proponuje podjąć w związku ze szczegółową opinią, zaś Komisja wypowiada się na temat tej reakcji (zob. art. 9 ust. 2 dyrektywy 98/34).

3 W ramach procedury informowania przewidzianej dyrektywą 98/34 Republika Francuska przekazała Komisji w dniu 21 stycznia 2014 r. projekt ustawy regulującej warunki sprzedaży na odległość książek i upoważniającej rząd francuski do zmiany w drodze zarządzenia przepisów kodeksu własności intelektualnej dotyczących umowy o wydanie dzieła. Ten projekt ustawy miał regulować rabaty stosowane przez sprzedawców detalicznych książek w celu zapobiegania praktyce polegającej na połączeniu maksymalnego rabatu w wysokości 5% w zakresie książek przewidzianego we francuskich przepisach z nieodpłatną dostawą.

4 Komisja przekazała Republice Francuskiej w dniu 27 lutego 2014 r. wniosek o udzielenie dodatkowych informacji, na który rząd francuski odpowiedział pismem z dnia 11 marca 2014 r.

5 Zgodnie z art. 9 ust. 2 dyrektywy 98/34 rząd austriacki w dniu 9 kwietnia 2014 r. sporządził szczegółową opinię dotyczącą projektu przepisów technicznych. Komisja ze swej strony sporządziła szczegółową opinię dotyczącą tegoż projektu w dniu 15 kwietnia 2014 r. Rząd francuski odpowiedział na te dwie szczegółowe opinie pismem z dnia 17 czerwca 2014 r.

6 W braku nowych informacji ze strony Komisji i rządu austriackiego planowany przez Republikę Francuską środek został przyjęty w formie ustawy 2014-779 z dnia 8 lipca 2014 r. regulującej warunki sprzedaży na odległość książek i upoważniającej rząd do zmiany w drodze zarządzenia przepisów kodeksu własności intelektualnej dotyczących umowy o wydanie dzieła (JORF z dnia 9 lipca 2014 r., s. 11363).

7 W dniu 15 grudnia 2014 r. wniosek o dostęp do wskazanych powyżej odpowiedzi rządu francuskiego z dni 11 marca i 17 czerwca 2014 r. (zwanych dalej „spornymi dokumentami") został skierowany do Komisji. Rząd francuski, do którego zwrócono się w kwestii ewentualnego ujawnienia rzeczonych dokumentów, wyraził sprzeciw. W rezultacie Komisja odmówiła przyznania dostępu do spornych dokumentów.

8 W następstwie potwierdzającego wniosku o dostęp do dokumentów na podstawie rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. L 145, s. 43 – wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 1, t. 3, s. 331), Komisja skonsultowała się ponownie z rządem francuskim w dniu 3 marca 2015 r. Pismem z dnia 13 marca 2015 r. rząd francuski poinformowała Komisję o swoim sprzeciwie w zakresie dostępu do spornych dokumentów, powołując się na wyjątki przewidziane w art. 4 ust. 2 tiret drugie i trzecie oraz art. 4 ust. 5 rozporządzenia nr 1049/2001. Przepisy te stanowią:

„2. Instytucje odmawiają dostępu do dokumentu, w przypadku gdy ujawnienie go naruszyłoby ochronę:

— […]

— postępowania sądowego lub opinii prawnej,

— celu kontroli, dochodzenia lub audytu,

chyba że za ujawnieniem przemawia nadrzędny interes publiczny.

[…]

5. Państwo członkowskie może zażądać od instytucji nieujawniania dokumentu pochodzącego od tego państwa członkowskiego bez jego uprzedniej zgody".

9 W dniu 21 kwietnia 2015 r. Komisja podjęła decyzję o ujawnieniu osobie trzeciej, która złożyła wniosek, treści spornych dokumentów i to mimo wyraźnego sprzeciwu ze strony rządu francuskiego (zwaną dalej „zaskarżoną decyzją").

10 Ponieważ rząd francuski wyraził zamiar wniesienia skargi o stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji, a wraz z nią wniosku o zawieszenie wykonania, Komisja poinformowała w dniu 8 maja 2015 r., że nie ujawni spornych dokumentów do czasu wydania przez Sąd orzeczenia w przedmiocie zastosowania środka tymczasowego.

11 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 1 lipca 2015 r. Republika Francuska wniosła skargę mającą na celu stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji. Zasadniczo podnosi ona, że należy stwierdzić nieważność zaskarżonej decyzji z uwagi na naruszenie art. 4 ust. 5 rozporządzenia nr 1049/2001. Ponadto uważa ona, że należy stwierdzić nieważność zaskarżonej decyzji z uwagi na naruszenie obowiązku uzasadnienia w odniesieniu do niezastosowania wyjątku przewidzianego w art. 4 ust. 2 tiret trzecie tegoż rozporządzenia. W dalszej kolejności należy jej zdaniem stwierdzić nieważność zaskarżonej decyzji z uwagi na naruszenie art. 4 ust. 2 tiret drugie i trzecie rozporządzenia nr 1049/2001.

12 Odrębnym pismem, złożonym w sekretariacie Sądu w tym samym dniu Republika Francuska przedłożyła wniosek o zastosowanie środka tymczasowego, w którym wnosiła do prezesa Sądu o zawieszenie wykonania zaskarżonej decyzji.

13 W uwagach dotyczących wniosku w przedmiocie zastosowania środka tymczasowego, złożonych w sekretariacie Sądu w dniu 16 lipca 2015 r. Komisja wniosła do prezesa Sądu o:

— uwzględnienie, że podporządkuje się ona decyzji Sądu w kwestii, czy w szczególnych okolicznościach niniejszego przypadku przesłanki zawieszenia wykonania są spełnione;

— orzeczenie, że rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów niniejszego postępowania w przedmiocie środka tymczasowego nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

Co do prawa

Uwagi ogólne

14 Z treści art. 278 TFUE i 279 TFUE w związku z art. 256 ust. 1 TFUE wynika, że sąd orzekający w przedmiocie środków tymczasowych może, jeśli uzna, że wymagają tego okoliczności, zarządzić zawieszenie wykonania zaskarżonego aktu lub zarządzić niezbędne środki tymczasowe, zgodnie z art. 156 regulaminu postępowania przed Sądem.

15 Artykuł 156 § 3 regulaminu postępowania stanowi, że we wnioskach o zastosowanie środka tymczasowego należy określić przedmiot sporu, wskazać okoliczności niecierpiące zwłoki, a także uprawdopodobnić z faktycznego i prawnego punktu widzenia konieczność zastosowania środka. Sąd rozpatrujący wniosek w przedmiocie środków tymczasowych może zatem zawiesić wykonanie aktu i zastosować inne środki tymczasowe, jeśli uprawdopodobniono z faktycznego i prawnego punktu widzenia konieczność zastosowania takich środków (fumus boni iuris) i wykazano ich pilny charakter, czyli to, że ich ustanowienie i obowiązywanie przed wydaniem orzeczenia w postępowaniu głównym jest niezbędne w celu uniknięcia poważnej i nieodwracalnej szkody dla interesów strony, która wnosi o ich zastosowanie. Przesłanki te są kumulatywne, co oznacza, że wnioski o zastosowanie środka tymczasowego winny zostać oddalone, gdy którakolwiek z nich nie jest spełniona [postanowienie z dnia 14 października 1996 r., SCK i FNK/Komisja, C-268/96 P(R), Rec, EU:C:1996:381, pkt 30].

16 W ramach tego całościowego badania sędzia orzekający w przedmiocie środków tymczasowych posiada szeroką swobodę oceny i może swobodnie określić w świetle szczególnych okoliczności danej sprawy sposób, w jaki należy zbadać te różne przesłanki, jak również kolejność tego badania, gdyż żaden przepis prawa nie narzuca mu z góry określonego schematu postępowania przy ocenie konieczności zarządzenia środków tymczasowych [postanowienia: z dnia 19 lipca 1995 r., Komisja/Atlantic Container Line i in., C-149/95 P(R), Rec, EU:C:1995:257, pkt 23; z dnia 3 kwietnia 2007 r., Vischim/Komisja, C-459/06 P(R), EU:C:2007:209, pkt 25]. Sędzia orzekający w przedmiocie środków tymczasowych dokonuje także, w razie potrzeby, wyważenia wchodzących w grę interesów (postanowienie z dnia 23 lutego 2001 r., Austria/Rada, C-445/00 R, Rec, EU:C:2001:123, pkt 73).

17 W świetle materiału zgromadzonego w aktach sprawy sędzia orzekający w przedmiocie środków tymczasowych uważa, że dysponuje wszystkimi informacjami niezbędnymi do wydania rozstrzygnięcia w przedmiocie niniejszego wniosku o zastosowanie środków tymczasowych, bez konieczności wcześniejszego wysłuchania wyjaśnień stron.

18 Jeśli chodzi w tym wypadku o spory dotyczące tymczasowej ochrony informacji rzekomo poufnych, należy od razu podkreślić, że Komisja nie kwestionuje w swych uwagach, że w celu zachowania skuteczności wyroku, który ma zostać wydany w postępowaniu głównym, ujawnienie spornych dokumentów mogłoby zostać tymczasowo wstrzymane.

19 W tym kontekście Komisja zapowiada, że w celu ochrony interesu publicznego w zakresie dostępu do spornych dokumentów zwróci się ona do Sądu o rozstrzygnięcie sprawy w postępowaniu głównym w trybie przyspieszonym zgodnie z art. 151–155 regulaminu postępowania.

W przedmiocie fumus boni iuris

20 Należy przypomnieć, że w orzecznictwie używanych jest kilka sposobów określania, zależnie od okoliczności sprawy, spełnienia przesłanki fumus boni iuris (zob. podobnie ww. w pkt 16 postanowienie Komisja/Atlantic Container Line i in., EU:C:1995:257, pkt 26).

21 Przesłanka ta jest zatem spełniona, jeżeli co najmniej jeden z zarzutów podniesionych przez stronę wnoszącą o zastosowanie środków tymczasowych w uzasadnieniu skargi wydaje się na pierwszy rzut oka niepozbawiony poważnej podstawy, wskazując, iż na etapie postępowania w przedmiocie środka tymczasowego istnieje istotny spór prawny, którego rozstrzygnięcie nie nasuwa się od razu. Ponieważ celem postępowania w przedmiocie środka tymczasowego jest zagwarantowanie pełnej skuteczności ostatecznego orzeczenia, które ma zapaść w sprawie, aby uniknąć luki w ochronie prawnej zapewnianej przez Sąd, sędzia orzekający w przedmiocie środków tymczasowych musi ograniczyć się do oceny „na pierwszy rzut oka" zasadności zarzutów w postępowaniu co do istoty w celu ustalenia, czy istnieje wystarczająco duże prawdopodobieństwo uwzględnienia skargi [zob. podobnie postanowienia: z dnia 10 września 2013 r., Komisja/Pilkington Group, C-278/13 P(R), Zb.Orz., EU:C:2013:558, pkt 67 i przytoczone tam orzecznictwo; z dnia 8 kwietnia 2014 r., Komisja/ANKO, C-78/14 P-R, Zb.Orz., EU:C:2014:239, pkt 15 i przytoczone tam orzecznictwo].

22 W niniejszym przypadku Republika Francuska uważa, w swym pierwszym zarzucie, że Komisja naruszyła art. 4 ust. 5 rozporządzenia nr 1049/2001. Rząd francuski należycie uzasadnił swój sprzeciw w zakresie dostępu do spornych dokumentów, powołując się na dwa wyjątki przewidziane w rozporządzeniu nr 1049/2001, to znaczy ochronę postępowania sądowego – w art. 4 ust. 2 tiret drugie oraz ochronę celów działań dochodzeniowych – w art. 4 ust. 2 tiret trzecie, wskazując przy tym szczegółowe powody, dla których ujawnienie spornych dokumentów naruszałoby powołane wyjątki.

23 Tymczasem Komisja dokonała wyczerpującej oceny powodów, dla których rząd francuski sprzeciwił się ujawnieniu spornych dokumentów. Czyniąc to przekroczyła ona granice kontroli, której powinna poddać państwo członkowskie zgodnie z orzecznictwem Trybunału. Ponieważ rząd francuski należycie uzasadnił swój sprzeciw wobec ujawnienia dokumentów poprzez odniesienie się do wyjątków przewidzianych w art. 4 rozporządzenia nr 1049/2001, Komisja nie mogła uznać tych argumentów za błędne, bez dokonania analizy wykraczającej poza ich analizę prima facie.

24 Komisja odpowiada, że była zobowiązana na mocy art. 4 ust. 5 rozporządzenia nr 1049/2001 do zbadania, czy uwzględniając okoliczności niniejszego przypadku oraz obowiązujące zasady prawa, powody przedstawione przez Republikę Francuską na poparcie jej sprzeciwu w zakresie ujawnienia spornych dokumentów mogły uzasadnić na pierwszy rzut oka taką odmowę. Jej zdaniem przepis ten ustanawia proces decyzyjny, którego jedynym celem jest ustalenie, czy należy odmówić przyznania dostępu do dokumentu na podstawie jednego z wyjątków przedmiotowych wymienionych w ust. 1–3 tego artykułu. Komisja sprzeciwia się twierdzeniu, zgodnie z którym wystarczy odnieść się, nawet jeśli, jak w niniejszym przypadku, bezpodstawnie, do jednego z wyjątków przewidzianych w art. 4 rozporządzenia nr 1049/2001 w celu zmuszenia instytucji Unii Europejskiej do oddalenia wniosku o dostęp do dokumentu państwa członkowskiego. Twierdzenie to prowadziłoby bowiem do przyznania temu państwu prawa do sprzeciwu wobec ujawnienia jego dokumentów w sposób w pełni uznaniowy.

25 Komisja dodaje, że bez dokonywania wyczerpującej analizy odpowiedzi rządu francuskiego stwierdziła ona jedynie, że powody przedstawione z powołaniem się na wyjątki w rozumieniu art. 4 rozporządzenia nr 1049/2001 nie znajdowały wyraźnie zastosowania. Po pierwsze, stwierdziła ona brak „postępowania sądowego" toczącego się lub dającego się racjonalnie przewidzieć, a po drugie, brak toczącego się

jeszcze „dochodzenia”, gdyż procedura przewidziana w dyrektywie 98/34 została zakończona. Wreszcie stwierdziła ona brak związku między tą ostatnią procedurą a innym dochodzeniem, takim jak postępowanie w sprawie uchybienia, które zostałoby już wszczęte lub byłoby racjonalnie możliwe do przewidzenia, gdyż procedura przewidziana w dyrektywie 98/34 została zakończona. Komisja ograniczyła się zatem do sprawdzenia prima facie uzasadnienia przedstawionego przez rząd francuski i dokonania oceny, czy nie zawierało ono oczywistych błędów w ocenie, bez dokonania szczegółowej analizy zasadności tego uzasadnienia.

26 W tym względzie należy po pierwsze przypomnieć, że art. 4 ust. 5 rozporządzenia nr 1049/2001 powierza państwom członkowskim uprzywilejowany statut względem innych posiadaczy dokumentów, stanowiąc, że w przeciwieństwie do innych osób trzecich, każde państwo członkowskie może zażądać od instytucji nieujawniania dokumentu pochodzącego od tego państwa członkowskiego bez jego „uprzedniej zgody”. Tymczasem wymóg uprzedniej zgody mógłby stać się martwą literą, gdyby pomimo wyraźnego sprzeciwu państwa członkowskiego wobec ujawniania pochodzącego od niego dokumentu – a zatem nawet gdy instytucja nie posiada żadnej „zgody” tego państwa – mogła ona i tak zdecydować o ujawnieniu danego dokumentu. Wymóg ten byłby bowiem pozbawiony wszelkiej skuteczności, a nawet sensu, gdyby konieczność uzyskania uprzedniej zgody na ujawnienie rzeczonego dokumentu zależała w ostatecznym rozrachunku od dyskrecjonalnej woli instytucji będącej w posiadaniu owego dokumentu (zob. podobnie wyrok z dnia 18 grudnia 2007 r., Szwecja/Komisja, C-64/05 P, Zb.Orz., EU:C:2007:802, pkt 43, 44).

27 Po drugie, art. 4 ust. 5 rozporządzenia nr 1049/2001 nie można również interpretować w ten sposób, że przyznaje on danemu państwu członkowskiemu ogólne i bezwarunkowe prawo veta, skutkujące dyskrecjonalnym sprzeciwem wobec ujawnienia dokumentów przez nie wydanych i przechowywanych przez instytucję, tak iż dostęp do tych dokumentów przestaje podlegać przepisom rzeczonego rozporządzenia. Artykuł 4 ust. 5 rozporządzenia nr 1049/2001 zezwala danemu państwu członkowskiemu na sprzeciwienie się ujawnieniu takich dokumentów wyłącznie na podstawie przedmiotowych wyjątków przewidzianych w art. 4 ust. 1–3 (zob. podobnie ww. w pkt 26 wyrok Szwecja/Komisja, EU:C:2007:802, pkt 75 i 99).

28 Wynika stąd, że instytucja, do której wpłynął wniosek o przyznanie dostępu do dokumentu wydanego przez państwo członkowskie, oraz to państwo powinni podjąć lojalne rozmowy na temat potencjalnego stosowania wyjątków przewidzianych w art. 4 ust. 1–3 rozporządzenia nr 1049/2001, a państwo członkowskie, sprzeciwiające się ujawnieniu spornego dokumentu, ma obowiązek uzasadnienia tego sprzeciwu pod kątem rzeczonych wyjątków. Instytucja nie może bowiem nadać dalszego biegu sprzeciwowi zgłoszonemu przez państwo członkowskie wobec takiego ujawnienia, jeśli przedstawione uzasadnienie nie zawiera odniesienia do wyjątków wyliczonych w tymże art. 4 ust. 1–3 (zob. podobnie ww. w pkt 26 wyrok Szwecja/Komisja, EU:C:2007:802, pkt 86–88).

29 Co się tyczy zakresu i stopnia dogłębności kontroli wykonywanej przez instytucję w zakresie powodów nieujawniania przedstawionych przez państwo członkowskie, to zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Trybunału przed odmówieniem dostępu do dokumentu pochodzącego od państwa członkowskiego dana instytucja musi zbadać, czy państwo to oparło swój sprzeciw na wyjątkach przedmiotowych, określonych w art. 4 ust. 1–3 rozporządzenia nr 1049/2001 i czy odpowiednio uzasadniło swe stanowisko w tym względzie. W konsekwencji w ramach procesu przyjmowania decyzji w przedmiocie odmowy dostępu instytucja ta powinna upewnić się co do istnienia powyższego uzasadnienia i zawrzeć informację na ten temat w decyzji wydanej po zakończeniu procedury (zob. podobnie ww. w pkt 26 wyrok Szwecja/Komisja, EU:C:2007:802, pkt 99).

30 Natomiast, jak podkreślił Trybunał w wyroku z dnia 21 czerwca 2012 r., IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds/Komisja (C-135/11 P, Zb.Orz., EU:C:2012:376, pkt 63, 64), instytucja rozpatrująca wniosek o udzielenie dostępu do dokumentu nie ma obowiązku dokonywać wyczerpującej oceny decyzji w sprawie sprzeciwu danego państwa członkowskiego poprzez przeprowadzenie kontroli, która wykraczałaby poza weryfikację samego istnienia uzasadnienia odnoszącego się do wyjątków

przewidzianych w art. 4 ust. 1–3 rozporządzenia nr 1049/2001. Ustanowienie wymogu dokonywania tego rodzaju wyczerpującej oceny mogłoby bowiem prowadzić do sytuacji, w której po dokonaniu owej oceny instytucja rozpatrująca sprawę mogłaby błędnie przekazać dany dokument wnioskodawcy wbrew należycie uzasadnionemu sprzeciwowi państwa członkowskiego, od którego pochodzi ów dokument.

31 Należy zauważyć, że w wyroku z dnia 14 lutego 2012 r., Niemcy/Komisja (T-59/09, Zb.Orz., EU:T:2012:75, pkt 51–53, 57), na który powołuje się Komisja, Sąd orzekł, że ocena dokonywana przez instytucję polega na ustaleniu, czy powody powołane przez państwo członkowskie na poparcie swego sprzeciwu są tego rodzaju, iż mogą prima facie uzasadniać taką odmowę, w celu upewnienia się, że powody te nie są bezpodstawne, stwierdzając przy tym, że ocena ta nie ogranicza się do sprawdzenia, czy uzasadnienie przedstawione przez państwo członkowskie jest błędne „ponad wszelką wątpliwość" lub czy stosowanie wyjątków przewidzianych w art. 4 ust. 1–3 rozporządzenia nr 1049/2001 było do tego stopnia oczywiste, że nie pozostawia w ogóle miejsca na „jakiekolwiek racjonalne wątpliwości".

32 W niniejszym przypadku Komisja przyznaje wyraźnie, że po pierwsze, dokonała sprawdzenia prima facie występowania powodów sprzeciwu podniesionych przez Republikę Francuską, a po drugie, dokonała oceny, czy powody te nie wskazywały na zaistnienie oczywistych błędów w ocenie. W pkt 2.2 zaskarżonej decyzji, zatytułowanym „Ocena prima facie dokonana przez Komisję" w akapitach od czwartego do siódmego, stwierdzono bowiem:

„Komisja uważa, że odmowa ze strony władz francuskich, której podstawą jest art. 4 ust. 2 tiret drugie, nie wydaje się prima facie w niniejszym przypadku uzasadniona w świetle przedstawionego uzasadnienia. Jak wydaje się bowiem dokumenty, o których udostępnienie wniesiono, nie są ściśle związane z zawisłym lub dającym się racjonalnie przewidzieć na tym etapie postępowaniem. Jest zatem oczywiste, że odnośne dokumenty nie są objęte wyjątkiem powołanym przez władze francuskie i nie można odmówić ich ujawnienia w oparciu o rzeczony wyjątek. Jeśli chodzi o powód odmowy ujawnienia przedstawiony przez władze francuskie w oparciu o wyjątek dotyczący ochrony celów dochodzenia, przewidziany w art. 4 ust. 2 tiret trzecie, Komisja zauważa, że procedura powiadamiania została zakończona. Komisja nie wszczęła bowiem dochodzenia w związku z postępowaniem w sprawie uchybienia w wyniku przyjęcia i opublikowania w *Journal officiel de la République française* z dnia 9 lipca 2014 r. francuskiej ustawy wynikającej z notyfikowanego projektu. Tymczasem, zgodnie z orzecznictwem, nie ulega wątpliwości, że Komisja nie może ograniczyć się do powołania na ewentualne wszczęcie postępowania w sprawie uchybienia w celu uzasadnienia, w związku z ochroną interesu publicznego, odmowy dostępu do wszystkich dokumentów, których dotyczył wniosek obywatela […]. Zważywszy zatem, że nie jest prowadzone żadne dochodzenie, zastosowanie wskazanego powyżej wyjątku wydaje się na tym etapie czysto hipotetyczne i podniesienie tego zarzutu wydaje się w rezultacie prima facie nieuzasadnione w niniejszym przypadku".

33 Komisja bez wątpienia oparła zaskarżoną decyzję na ww. w pkt 31 wyroku Niemcy/Komisja, (EU:T:2012:75).

34 Tymczasem nie jest pewne, że ekstensywny tok rozumowania przyjęty w rzeczonym wyroku Sądu, umożliwiający Komisji zbadanie nawet tylko prima facie zasadności uzasadnienia przedstawionego przez Republikę Francuską na poparcie jej sprzeciwu wobec ujawnienia spornych dokumentów, może być uznany za spójny z ww. w pkt 30 wyrokiem IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds/Komisja, (EU:C:2012:376), zgodnie z którym „instytucja rozpatrująca wniosek o przyznanie dostępu do dokumentu" nie ma obowiązku dokonywać kontroli decyzji w sprawie sprzeciwu danego państwa członkowskiego, „która wykraczałaby poza weryfikację samego istnienia uzasadnienia odnoszącego się do wyjątków przewidzianych w art. 4 ust. 1–3 rozporządzenia nr 1049/2001".

35 W tym względzie należy zauważyć, że ww. w pkt 31 wyrok Niemcy/Komisja, (EU:T:2012:75), o ile stał się prawomocny, jest wcześniejszy niż ww. w pkt 30 wyrok IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds/Komisja (EU:C:2012:376). W rezultacie Sąd nie mógł w oczywisty sposób w swym

ekstensywnym podejściu uwzględnić przyjętego przez Trybunał bardziej, jak się zdaje, zawężającego podejścia. Ponadto Trybunał nie miał okazji zająć w międzyczasie stanowiska co do tej zmiany orzecznictwa. W szczególności nie badał on dotychczas kwestii, czy podejście Sądu mogłoby ewentualnie zostać uzgodnione z podejściem Trybunału poprzez wykładnię przesłanki wskazanej przez Trybunał, zgodnie z którą sprzeciw wyrażony przez państwo członkowskie powinien być „należycie uzasadniony" (ww. w pkt 26 wyrok Szwecja/Komisja, EU:C:2007:802, pkt 99; ww. w pkt 30 wyrok IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds/Komisja, EU:C:2012:376, pkt 64).

36 Sędzia orzekający w przedmiocie środka tymczasowego może zatem jedynie stwierdzić, że z dyskusji prowadzonej między stronami wynika, iż na etapie postępowania w przedmiocie środka tymczasowego istnieje istotny spór prawny, którego rozstrzygnięcie nie nasuwa się od razu, a który wymaga dogłębnego zbadania przez sąd rozstrzygający sprawę co do istoty.

37 Ponadto, zakładając nawet, że Komisja została upoważniona do zbadania prima facie zasadności uzasadnienia przedstawionego przez Republikę Francuską na poparcie sprzeciwu wobec ujawnienia spornych dokumentów, to nie wydaje się na pierwszy rzut oka, aby Komisja mogła w uzasadniony sposób twierdzić w zaskarżonej decyzji, iż powody przedstawione przez Republikę Francuską w oparciu o wyjątki przewidziane w art. 4 ust. 2 tiret drugie i trzecie rozporządzenia nr 1049/2001 są w oczywisty sposób pozbawione wszelkiego znaczenia.

38 W tym względzie należy zauważyć, że w zakresie, w jakim sąd orzekający w przedmiocie środka tymczasowego ma dokonać kontroli prima facie zaskarżonej decyzji, w której Komisja dokonała również badania prima facie zasadności powodów przedstawionych przez Republikę Francuską, ocena tej kwestii pociąga za sobą to, iż kontrola jest w podwójny sposób ograniczona. Wynika stąd, że występowanie fumus boni iuris może być wykluczone wyłącznie w sytuacji gdy niemożliwość stosowania wyjątków powołanych przez Republikę Francuską byłaby na tyle jasna i oczywista, że ich powołanie byłoby równoważne z nadużyciem proceduralnym ze strony Republiki Francuskiej (zob. podobnie, postanowienie z dnia 10 czerwca 2014 r., Stahlwerk Bous/Komisja, T-172/14 R, EU:T:2014:558, pkt 50).

39 Taka sytuacja nie ma miejsca w niniejszym przypadku.

40 O ile bowiem prawdą jest, że środek, którego dotyczy procedura przewidziana w dyrektywie 98/34, został przyjęty w lipcu 2014 r. w formie francuskiej ustawy 2014–779, a ani Komisja, ani Republika Austrii nie podjęły do chwili obecnej kroków w celu wszczęcia postępowania w sprawie stwierdzenia uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego wobec Republiki Francuskiej, o tyle nie można kategorycznie wykluczyć, że wskazana francuska ustawa nie będzie przedmiotem skargi wniesionej przez jednostkę, prowadząc do wszczęcia postępowania sądowego w rozumieniu art. 4 ust. 2 tiret drugie rozporządzenia nr 1049/2001, czy to przed sądem Unii czy też sądem krajowym, i że wniosek o dostęp do spornych dokumentów, który został uwzględniony przez Komisję w zaskarżonej decyzji, zmierza do uzupełnienia takiej skargi, tym bardziej że art. 6 ust. 1 rozporządzenia nr 1049/2001 zwalnia składającego wniosek o udostępnienie dokumentu z obowiązku uzasadnienia swego wniosku. W tym kontekście postępowanie główne stawia istotną kwestię, czy i ewentualnie w jakim okresie Republika Francuska może racjonalnie wymagać, aby sporne dokumenty były traktowane jako poufne w celu uniknięcia wykorzystania ich do wszczęcia postępowania sądowego.

41 Ponadto kwestia ta wydaje się również istotna w świetle wyjątku przewidzianego w art. 4 ust. 2 tiret trzecie rozporządzenia nr 1049/2001 w zakresie, w jakim wykorzystanie spornych dokumentów, którego obawia się Republika Francuska, mogłoby szkodzić działaniom w zakresie dochodzenia podjętym przez Komisję. Prawdą jest, że w wyroku z dnia 16 kwietnia 2015 r., Schlyter/Komisja (T-402/12, Zb.Orz., odwołanie w toku, EU:T:2015:209, pkt 53 i nast.) Sąd uznał, że procedura przewidziana w dyrektywie 98/34 nie stanowi działań dochodzeniowych w rozumieniu tego przepisu.

Jednakże, jak słusznie przypomina Republika Francuska, wyrok ten nie uprawomocnił się jeszcze, gdyż wniesione zostało od niego odwołanie do Trybunału (sprawa C-331/15 P), czego nie będzie mógł pominąć sąd rozstrzygający sprawę co do istoty.

42 Ponadto sąd rozstrzygający sprawę co do istoty będzie musiał zbadać, czy ww. w pkt 41 wyrok Schlyter/Komisja, (EU:T:2015:209) jest spójny z wyrokiem z dnia 25 września 2014 r., Spirlea/Komisja (T-306/12, Zb.Orz., odwołanie w toku, EU:T:2014:816, pkt 45). W tym ostatnim wyroku Sąd uznał, że procedura współpracy między Komisją Europejską a państwami członkowskimi mająca na celu usunięcie ewentualnych naruszeń prawa Unii w skuteczny sposób, pozwalając na uniknięcie wszczynania formalnego postępowania w przedmiocie stwierdzenia uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego, może zostać uznana za dochodzenie w rozumieniu art. 4 ust. 2 tiret trzecie rozporządzenia nr 1049/2001. Tymczasem zdaniem Republiki Francuskiej ta procedura współpracy jest w szerokim zakresie porównywalna z procedurą przewidzianą w dyrektywie 98/34, gdyż obydwie te procedury wykazują się istotnymi podobieństwami z fazą postępowania o stwierdzenie uchybienia poprzedzającą wniesienie skargi. Wreszcie sąd rozpatrujący sprawę co do istoty będzie musiał zająć stanowisko co do ewentualnego znaczenia przy rozstrzyganiu niniejszego sporu wyroku z dnia 16 lipca 2015 r., ClientEarth/Komisja (C-612/13 P, Zb.Orz., EU:C:2015:486).

43 W świetle powyższych rozważań należy stwierdzić, że w niniejszej sprawie powstają nowe kwestie prawne, których nie można na pierwszy rzut oka uznać za pozbawione znaczenia, a ich rozstrzygnięcie wymaga pogłębionej analizy w ramach postępowania głównego.

44 Należy zatem uznać, że w odniesieniu do poufnego charakteru spornych dokumentów występuje fumus boni iuris.

45 Ponadto Komisja sama przyznała, że w sytuacji takiej jak w niniejszej sprawie decyzja o ujawnieniu spornych dokumentów powinna co do zasady zostać zawieszona, chyba że przesłanka w zakresie fumus boni iuris nie byłaby spełniona, i należałoby uznać skargę za rażąco bezpodstawną, czego nie można w niniejszym przypadku przyjąć.

W przedmiocie wyważenia interesów

46 Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem wyważenie różnych wchodzących w grę interesów sprowadza się do ustalenia przez sędziego orzekającego w przedmiocie środków tymczasowych, czy interes strony wnoszącej o zastosowanie środków tymczasowych w przyznaniu tych środków przeważa nad interesem w natychmiastowym zastosowaniu spornego aktu, w drodze zbadania, mówiąc ściślej, czy ewentualne stwierdzenie nieważności tego aktu przez sędziego prowadzącego postępowanie główne pozwoli na odwrócenie sytuacji wywołanej przez jego natychmiastowe wykonanie, i odwrotnie, czy zawieszenie wykonania rzeczonego aktu może stać na przeszkodzie jego pełnej skuteczności, w wypadku gdyby skarga główna została oddalona (zob. podobnie postanowienia: z dnia 11 maja 1989 r., Radio Telefis Eireann i in./Komisja, 76/89 R, 77/89 R i 91/89 R, Rec, EU:C:1989:192, pkt 15; z dnia 26 czerwca 2003 r., Belgique i Forum 187/Komisja, C-182/03 R i C-217/03 R, Rec, EU:C:2003:385, pkt 142).

47 Co się tyczy konkretniej wymogu, aby stworzona przez postanowienie w przedmiocie środków tymczasowych sytuacja prawna była odwracalna, należy zwrócić uwagę, że celem postępowania w przedmiocie zastosowania środka tymczasowego jest zagwarantowanie pełnej skuteczności przyszłego orzeczenia rozstrzygającego co do istoty [zob. podobnie postanowienie z dnia 27 września 2004 r., Komisja/Akzo i Akcros, C-7/04 P(R), Zb.Orz., EU:C:2004:566, pkt 36]. W konsekwencji postępowanie to ma charakter czysto akcesoryjny względem postępowania głównego, w które się ono wpisuje (postanowienie z dnia 12 lutego 1996 r., Lehrfreund/Rada i Komisja, T-228/95 R, Rec, EU:T:1996:16, pkt 61), wobec czego decyzja wydana przez sędziego orzekającego w przedmiocie środków tymczasowych powinna mieć charakter tymczasowy w tym znaczeniu, że nie może ona ani przesądzać o treści przyszłego orzeczenia rozstrzygającego co do istoty, ani czynić go iluzorycznym

poprzez pozbawienie go skuteczności (effet utile) (postanowienia: z dnia 17 maja 1991 r., CIRFS i in./Komisja, C-313/90 R, Rec, EU:C:1991:220, pkt 24; z dnia 12 grudnia 1995 r., Connolly/Komisja, T-203/95 R, Rec, EU:T:1995:208, pkt 16).

48 Wynika stąd nieuchronnie, że interes broniony przez stronę postępowania w przedmiocie środka tymczasowego nie zasługuje na ochronę, w sytuacji gdy strona ta zwraca się do orzekającego w tym przedmiocie sędziego o wydanie decyzji, która nie dość, że nie miałaby charakteru czysto tymczasowego, to jeszcze przesądzałaby o treści przyszłego orzeczenia rozstrzygającego co do istoty i czyniłaby to rozstrzygnięcie iluzorycznym poprzez pozbawienie go skuteczności.

49 W niniejszej sprawie zadaniem Sądu będzie stwierdzenie, w ramach sporu głównego, czy powinna zostać stwierdzona nieważność zaskarżonej decyzji – w której Komisja postanowiła oddalić wniosek Republiki Francuskiej o zachowanie poufności i wyraziła zamiar ujawnienia osobie trzeciej spornych dokumentów – z uwagi na naruszenie poufnego charakteru spornych dokumentów w rozumieniu art. 4 ust. 5 rozporządzenia nr 1049/2001. W tym względzie oczywiste jest, że aby zachować skuteczność wyroku stwierdzającego nieważność zaskarżonej decyzji, Republika Francuska powinna być w stanie zapobiec przedwczesnemu ujawnieniu przez Komisję rzeczonych dokumentów. Tymczasem wyrok stwierdzający nieważność stałby się iluzoryczny i pozbawiony skuteczności, gdyby niniejszy wniosek w przedmiocie środka tymczasowego został oddalony, gdyż jego oddalenie pozwoliłoby Komisji na natychmiastowe ujawnienie spornych dokumentów, przesądzając zatem de facto o treści przyszłego orzeczenia co do istoty w postaci oddalenia skargi o stwierdzenie nieważności.

50 W konsekwencji interes w oddaleniu wniosku o zastosowanie środka tymczasowego winien ustąpić pierwszeństwa interesowi bronionemu przez Republikę Francuską, tym bardziej że zawieszenie wykonania, o które wniesiono, oznaczałoby tylko utrzymanie przez ograniczony okres status quo, podczas gdy nic nie wskazuje na to, że przedwczesne ujawnienie spornych dokumentów odpowiada nadrzędnej potrzebie.

W przedmiocie pilnego charakteru

51 Według utrwalonego orzecznictwa pilny charakter wniosku o zastosowanie środka tymczasowego powinno się oceniać poprzez pryzmat konieczności tymczasowego rozstrzygnięcia w celu uniknięcia wyrządzenia poważnej i nieodwracalnej szkody stronie, która wystąpiła o zastosowanie środków tymczasowych. To do tej strony należy przedstawienie poważnego dowodu, że nie może ona oczekiwać na rozstrzygnięcie postępowania głównego bez poniesienia osobiście szkody tego rodzaju (zob. postanowienie z dnia 19 września 2012 r., Grecja/Komisja, T-52/12 R, Zb.Orz., EU:T:2012:447, pkt 36 i przytoczone tam orzecznictwo).

52 Ponieważ niniejszy wniosek o zastosowanie środka tymczasowego został złożony przez Republikę Francuską, należy przypomnieć, że państwa członkowskie odpowiadają za interesy uznawane za ogólne na szczeblu krajowym. W konsekwencji mogą one bronić ich w ramach postępowania w przedmiocie środka tymczasowego i żądać zastosowania środków tymczasowych, twierdząc w szczególności, że kwestionowany akt stwarza ryzyko poważnego utrudnienia w wykonywaniu zadań państwa (zob. podobnie ww. w pkt 51 postanowienie Grecja/Komisja, EU:T:2012:447, pkt 37 i przytoczone tam orzecznictwo).

53 Należy zatem ustalić, czy Republika Francuska zdołała wykazać, że natychmiastowe wykonanie zaskarżonej decyzji może spowodować u niej poważną i nieodwracalną szkodę w szczególności z uwagi na fakt, że miałoby to poważny negatywny wpływ na wypełnianie przez nią zadań państwa.

54 W tym zakresie Republika Francuska podnosi, że w przypadku oddalenia wniosku o zastosowanie środka tymczasowego wyrok wydany przez Sąd kończący postępowanie główne zostałby pozbawiony wszelkiej skuteczności, wyrządzając jej poważną i nieodwracalną szkodę. W sytuacji gdy sporne dokumenty zostałyby opublikowane, żaden środek nie mógłby przywrócić poprzedniego stanu rzeczy.

55 Co się tyczy poważnego charakteru szkody wywołanej ujawnieniem dokumentów wymienianych w procedurze przewidzianej w dyrektywie 98/34, Republika Francuska twierdzi, że nawet po zakończeniu tego postępowania opublikowanie dokumentów mogłoby zamknąć drogę do rozsądnego i zgodnego z prawem rozwiązania konfliktu, utrudniając decydentom politycznym wycofanie się z zajętych już stanowisk i uniemożliwiając polubowne rozstrzygnięcie. Ponadto zdaniem Republiki Francuskiej zaufanie konieczne w dialogu między Komisją a państwami członkowskimi nie mogłoby zostać przywrócone, w sytuacji gdyby poufność, jakiej może oczekiwać państwo członkowskie, zostałaby nieodwracalnie utracona. Wzrastająca liczba wniosków pochodzących ze środowisk gospodarczych o dostęp do dokumentów będących przedmiotem wymiany między Komisją a państwami członkowskimi w ramach dyrektywy 98/34 skutkuje wywieraniem przemożnej presji w zakresie dyskusji umożliwionej w ramach tej dyrektywy i pozbawia rzeczoną procedurę skuteczności.

56 Republika Francuska uważa wreszcie, że ta szkoda w zakresie, w jakim nie może być przedmiotem odszkodowania pieniężnego, jest bez wątpienia nieodwracalna.

57 W tym względzie należy przypomnieć, że podnoszona w niniejszym przypadku szkoda wynika z ujawnienia rzekomo poufnych informacji. Tymczasem dla dokonania oceny poważnego i nieodwracalnego charakteru szkody sędzia orzekający w przedmiocie środków tymczasowych musi wyjść z założenia, zgodnie z którym rzekomo poufne informacje rzeczywiście mają taki charakter, zgodnie z twierdzeniami Republiki Francuskiej, zawartymi zarówno w skardze co do istoty, jak i w postępowaniu w sprawie zastosowania środka tymczasowego [zob. podobnie ww. w pkt 21 postanowienie Komisja/Pilkington Group, EU:C:2013:558, pkt 38; postanowienie z dnia 28 listopada 2013 r., EMA/AbbVie, C-389/13 P(R), EU:C:2013:794, pkt 38].

58 W rezultacie w celu zbadania w niniejszym przypadku pilnego charakteru należy uznać, że sporne dokumenty mają poufny charakter zgodnie z tokiem rozumowania Republiki Francuskiej, zgodnie z którym ich ujawnienie narusza art. 4 ust. 5 rozporządzenia nr 1049/2001 w zakresie, w jakim państwo to skutecznie powołało się na wyjątki wymienione w art. 4 ust. 2 tiret drugie i trzecie tego rozporządzenia. Zgodnie z tym tokiem rozumowania Republiki Francuskiej, którego słuszność należy w założeniu przyjąć, procedura przewidziana w dyrektywie 98/34, stanowiąca dochodzenie w rozumieniu art. 4 ust. 2 tiret trzecie wskazanego rozporządzenia, wykazuje się istotnymi podobieństwami z fazą postępowania o stwierdzenie uchybienia poprzedzającą wniesienie skargi, gdyż obejmuje etap dialogu między państwem członkowskim a Komisją, którego celem jest umożliwienie negocjacji i, stosownie do okoliczności, polubowne zbliżenie różnych stanowisk w zakresie prawidłowego stosowania prawa Unii. Cel ten może zostać osiągnięty wyłącznie w klimacie ścisłego wzajemnego zaufania między Komisją a danym państwem członkowskim. Tymczasem ujawnienie dokumentów wymienianych w tej procedurze burzyłoby wzajemne zaufanie i sprowadzałoby praktycznie do zera szanse na uzyskanie porozumienia. W tych okolicznościach ujawnienie spornych dokumentów sporządzonych przez Republikę Francuską w uzasadnionym oczekiwaniu, że Komisja zapewni im wymagane poufne traktowanie, mogłoby oddziaływać negatywnie na strategię obrony, jaką to państwo członkowskie musiałoby przyjąć w postępowaniu sądowym wszczętym ewentualnie – w następstwie natychmiastowego wykonania zaskarżonej decyzji – przez osobę trzecią przed sądem krajowym lub sądem Unii, a którego przedmiotem byłaby zgodność francuskiej ustawy 2014-779 z prawem Unii (zob. pkt 40 powyżej).

59 Wydaje się, że taka obrona wskazanej ustawy należy do powierzonych Republice Francuskiej zadań państwa, a ujawnienie spornych dokumentów mogłoby w poważny sposób zagrażać temu zadaniu. Sędzia orzekający w przedmiocie środków tymczasowych, zobowiązany przyjąć powyższe założenie, nie może zatem zaprzeczyć, że Republika Francuska mogłaby ponieść poważną szkodę w postaci negatywnego wpływu na wypełnianie przez nią zadań państwa.

60 Jest tak również, jeśli chodzi o nieodwracalny charakter tej szkody.

61 Jak zauważyła słusznie Republika Francuska, jeśli chodzi o ujawnienie informacji, co do których należy założyć, iż mają poufny charakter, to jest oczywiste, że późniejsze stwierdzenie nieważności przez Sąd zaskarżonej decyzji nie doprowadzi do usunięcia szkody poniesionej z uwagi na to ujawnienie i przywrócenia poprzedniego stanu rzeczy. Ponieważ podnoszona w niniejszym przypadku szkoda nie ma charakteru pieniężnego, nie jest w szczególności możliwe naprawienie jej poprzez zasądzenie odszkodowania w wyniku skargi o odszkodowanie skierowanej przeciwko Komisji (zob. podobnie ww. w pkt 57 postanowienie EMA/AbbVie, EU:C:2013:794, pkt 45, 46).

62 Uwzględniając powyższe okoliczności, należy stwierdzić, że przesłanka dotycząca pilnego charakteru jest spełniona w niniejszym przypadku, a ryzyko wystąpienia po stronie Republiki Francuskiej poważnej i nieodwracalnej szkody zostało w sposób wymagany prawem wykazane.

63 Ponadto Komisja sama przyznaje, że z uwagi na szczególne okoliczności proceduralne niniejszego sporu – to znaczy bezzwłoczne ujawnienie spornych dokumentów w przypadku oddalenia wniosku o zastosowanie środka tymczasowego – pozycja procesowa Republiki Francuskiej doznałaby poważnej i nieodwracalnej szkody. Ujawnienie bowiem tych dokumentów czyniłoby postępowanie główne bezprzedmiotowym i wywoływałoby ostateczne skutki, wykraczające poza normalny, tymczasowy cel postępowania w przedmiocie środków tymczasowych.

64 W rezultacie, ponieważ wszystkie przesłanki w tym zakresie zostały spełnione, należy uwzględnić wniosek o zawieszenie wykonania zaskarżonej decyzji.

Z powyższych względów

PREZES SĄDU

postanawia, co następuje:

1) Zawiesza się wykonanie decyzji Komisji Europejskiej GESTDEM 2014/6064 z dnia 21 kwietnia 2015 r. dotyczącej potwierdzającego wniosku o dostęp do dokumentów na mocy rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji, w której Komisja przyznała dostęp do dwóch dokumentów sporządzonych przez władze francuskie przekazanych jej w ramach procedury przewidzianej dyrektywą 98/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 czerwca 1998 r. ustanawiającą procedurę udzielania informacji w dziedzinie norm i przepisów technicznych oraz zasad dotyczących usług społeczeństwa informacyjnego.

2) Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

Sporządzono w Luksemburgu w dniu 1 września 2015 r.

Sekretarz
E. Coulon

Prezes
M. Jaeger